

JONATHAN MERES

SVĚT PODLE NORMA

MŮŽE BÝT NAKAŽLIVÉ

**SVĚT PODLE
NORMA**

MŮŽE BÝT NAKAŽLIVÉ

SVĚT PODLE NORMA

MŮŽE BÝT NAKAŽLIVÉ

JONATHAN MERES

Přeložil Richard Podaný

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2013 Jonathan Meres
Illustrations © 2013 Donough O'Malley
All rights reserved.

Z anglického originálu *The World of Norm: May be Contagious*
(Published by Orchard Books, London, 2013)
přeložil © 2016 Richard Podaný
Redakce: Viktor Janiš
Jazyková korektura: Ivo Podskalský

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-877-3 (pdf)

Mému staršímu bratři –
který není otravný ani v nejmenším.

KAPITOLA 1

Že ho čeká den blbec, to Normovi došlo, když se probudil a našel si v uchu kousek sladké kukuřice. Až tak by mu to nevadilo, jenže on sladkou kukuřici vlastně **nerad**. Co se to děje? říkal si Norm. A proč je **tak děsné** ticho? Copak se zbytek rodinky zase přestěhoval do jiného domu, ale jemu se nic neřeklo? To by od nich bylo krucitrdlo dost typický.

Ale místo aby to šel prozkoumat – a zjistit, jestli se zbytek rodinky opravdu neodstěhoval, aniž by mu něco řekli –, radši jenom shodil to zrnko kukuřice na koberec, natáhl se a četl si kolařský časák. Nakonec, vždyť je sobota. Na vstávání není **nijak zvlášť** spěch. Ne že by kdykoli jindy na vstávání zvlášť spěch byl, aspoň kdybyste se zeptali na názor Norma. Ale v sobotu je ještě **míň spěch** než jindy. Kromě toho má Norm na dnešek v plánu jenom jedinou věc, a to jít si zajezdit na kole se svým nejlepším kámošem Mikeym. Ale na to dojde až po obědě. A na oběd dojde až po snídani. A na snídani dojde, teprve až se Norm vyloupne z pelechu. Teda, ledaže by mu někdo přinesl snídani do postele.

Norm odložil časopis o horských kolech a na chvílku se zaposlouchal. V domě **je vážně** hodně ticho. Rozhodně to **vypadá**, jako kdyby byl sám – a v tom případě se snídaně do postele jeví ještě nepravděpodobněji.

Vzdychl si. Někteří lidi jsou krucitrdlo **tak děsně** bezohlední.

No dobře, ale kde přesně jsou jeho máma a táta a dva mladší bratři? napadlo Norma. A kdy přijedou zpátky? Pokud tedy samozřejmě předpokládáme, že se **vůbec někdy** vrátí domů, protože taky je mohli unést mi-

mozemšťani nebo tak. Ne že by Norma přímo **děsilo**, že je doma sám. Vlastně to měl docela **rád**, být doma sám. Ale dřív nebo později to přestane být nové a zábavné. Obyčejně zhruba tou dobou, kdy Norm potřebuje něco sníst. Nebo čisté prádlo. Nebo oboje.

Pokud se Norma týká, tak nejlepší na tom, když je sám doma, je ta možnost dělat, jako že je zase jedináček, jako kdysi dávno býval. Jo, tehdy byl život fajn a celý svět se točil kolem něj a nikoho jiného. Jenže pak se

máma sebrala a všechno to **zničila** tím, že měla Briana – známého jako nejotravnější brácha na celé poblbané planetě. A to jí **nestačilo**, pár let po tom to **dorazila** tím, že si pořídila Dava, známého zase jako **druhý** nejotravnější brácha na celé poblbané planetě. A od té doby už to pro Norma nebylo jako dřív. Jediná útěcha je, že

teď už jsou rodiče moc velcí starci, než aby měli **další** děti. Anebo přinejmenším Norm krucitrdlo **doufal**, že už na to jsou moc staří. Už samo

pomyšlení na to, jak se jeho máma s tátou **líbají**, je nechutnost sama – natožpak představa, že dělají ještě něco víc.

V přízemí zazvonil telefon. Norm si znovu vzdychl. Kdo to v tuhle hodinu může být? I když, ne že by Norm měl sebemenší ponětí, kolik je hodin. To už by bylo pravděpodobnější, že se naučí baletit, než aby doopravdy vylezl z postele a šel to vzít. Proč by to **on** měl brát? Pro něj to stejně nebude.

Ježíšku na poblbaným křížku, pomyslel si Norm, když telefon zvonil pořád dál a dál a dál. Copak teď už není **naprosto jasný**, že nikdo není doma?

„SKLAPNI!“ rozkřikl se čím dál naštvanější Norm.

To zabralo. Telefon najednou přestal zvonit. Norm se vrátil ke čtení.

„Haló?“ zavolal nějaký hlas chvíli nato.

Co to? zděsil se Norm. Kdo to je? Rozhodně ne rodiče a ani jeden z bráchů taky ne!

„Je někdo doma?“ zajímal se ten hlas o něco hlasitěji.

Ne, to ne, pomyslel si Norm. Nebo snad jo? To by si krucitrdlo nedovolila! Nebo **snad jo**?

„Ahoj **Normane**,“ řekla Chelsea, která už stála ve dveřích. „Co bys tak tipnul, kolik je hodin?“

„Nevím, ale určitě udeřila **tvoje** hodina, abys vysmahla z mého pokoje!“ zařval Norm.

„Ty jsi ale nevděčník,“ povídá Chelsea.

Norm nevěřil vlastním uším. Tak ona si bez pozvání nakráčí k němu domů – a pak od něj čeká **vděk**?

„Volám policajty!“

Chelsea se ušklíbala. „A kterým pádem je voláš?“

„Ee?“ nepochopil Norm.

„Mimochodem, pěkný neglizé,“ ucedila Chelsea.

„Cože?“

„Pyžamo, neasi.“

Norm se podíval dolů. No jasně, zrovna dneska musí mít to, co jsou na něm mrňaví dinosauři, jak jinak! To nepůsobí dobře, když je vám skoro třináct.

„Mám ho jenom proto, že ty ostatní jsou v prádle.“

„Vždyť se nic neděje, **Normane**,“ pokrčila rameny. „Dinosauři jsou boží.“

„Jako fakt?“ prohodil Norm pochybovačně. „Myslíš?“

„Určitě,“ přikývla Chelsea. „Když je ti pět let!“

A rozesmála se na celé kolo.

„Hele, vypadni a hotovo,“ shrnul to Norm.

„Ty ani nechceš vědět, co tady dělám?“ povídá Chelsea.

No jo vlastně, pomyslel si Norm, když o tom tak mluví, nakonec by mě docela **zajímalo**, co dělá u mě v pokoji.

„Tak povídej.“

„Dole bylo otevřeno.“

„Cože?“

„No domovní dveře,“ vysvětlovala Chelsea. „Byly dokořán.“

„Copak to snad znamená, že se můžeš sebrat a jít si dovnitř?“

Chelsea pokrčila rameny. „Viděla jsem, jak všichni vyběhli ven a naskákali do auta.“

„Všichni?“ podivil se Norm.

Chelsea přikývla. „Dokonce i se psem!“

„A kdy?“

„Před chvílí. To se divím, že jsi nic neslyšel.“

Norm se taky divil, že nic neslyšel, ale pak si vzpomněl na ten kus sladké kuřice v uchu.

„Jenom jsem se šla přesvědčit, jestli je všechno v pohodě a jestli se tu nestalo nějaké neštěstí nebo tak,“ pokračovala Chelsea. „Prostě se chovám pěkně po sousedsku, **Normane!**“

Spíš jako pěkně vlezlá zvědavá potvora, pomyslel si Norm. Kdyby se chtěla doopravdy zachovat po sousedsku, tak se odstěhuje. Je **příšerně** otravná.

„Pšššt!“ sykl Norm najednou.

Chelsea nasadila nechápavý výraz. „Ale já nic neřekla.“

„Pšššššššš!!!“ zopakoval Norm ještě naléhavěji. „Poslouchej!“

Poslouchali. Někde nedaleko vyzváněl mobil – slabě a tlumeně.

„Ty to nepůjdeš vzít?“ nadhodila Chelsea.

„Copak vím, kde to je?“

Chelsea vešla dál do pokoje a rozhlédla se. „Jak bys to taky věděl... jen se podívej, jak to tu vypadá.“

Norm netušil, o co jí jde. „Co to?“

„To je síla, **Normane**. Už jsem viděla skládky, kde je uklizeno líp.“

Norm se nemohl rozhodnout, co ho štvě víc, jestli to, jak Chelsea pořád přehnaně zdůrazňuje jeho jméno, jako kdyby to bylo to nejsrandovnější slovo na světě, anebo to, že má tu drzost kritizovat pořádek v jeho pokoji. Ale každopádně věděl, že se od ní nesmí nechat vytočit. Musí najít ten mobil, a honem. Co kdyby volal Mikey?

Vyskočil z postele a vyrazil za zdrojem zvuku. Nebo aspoň zhruba do míst, kde ho tušil. K smrti nerad to uznával, ale Chelsea má svým způsobem pravdu. V jeho pokoji by se **krapet** uklidit mohlo. Nebo spíš **hodně** než krapet.

Po několika neúspěšných pokusech konečně našel mobil pod hromadou šatů na podlaze a vzal to.

„Haló?“

Podíval se po Chelsea. To tady bude celý den stát a čumět na něj, nebo jak?

„Aha. Ahoj mami.“

Chelsea se uchechtla.

„Sklapni!“

Norm chvíli poslouchal. „Ne, ne ty, mami! To jsem říkal Chelsea.“

„Čaučík!“ vypískla Chelsea.

„Co, mami?“ chtěl vědět Norm. „Ale ne, to ne, dole bylo otevřeno. Myslela si, jestli se tu něco nestalo.“

Chelsea se zazubila.

Norm si vzdychl. „A to vážně musím, mami?“

„Cože?“ zajímala se Chelsea.

„Máma říká, ať ti povím, že jsi dobrá sousedka,“ vymáčkl ze sebe Norm skrz zaťaté zuby.

„Vidíš?“ ucedila Chelsea.

„Kde jste?“ vyzvídal Norm.

Pak chvíli ticho.

„U veterináře? Proč jako, něco se stalo Brianovi?“

Zase chvíli ticho.

„Cože?“ povídá Norm.

„Ne, to byl jenom vtip, mami!“

Norm poslouchal.

„Kjo, mami. Brzy nashle, mami. Měj se, mami.“

Ukončil hovor. Chelsea se na něj s tázavým výrazem dívala.

„Tak co je?“

„Pes je nemocnej.“

„Překvapující informace.“

„Proč?“ podivil se Norm.

„Ale ne, já chci vědět, co **přesně** s ním je!“

„Aha, tak,“ přikývl Norm. „Chyt nějakej menší...“

„Co menšího?“ šklebila se Chelsea.

„Virus,“ vysvětlil Norm.

„Ale to je škoda,“ povídá Chelsea. „Chudinka malá.“
Norm se ušklíbl. „Chudinka malá?“

„Je takový miloučký,“ dodala Chelsea pisklavým dětským hláskem.

„Miloučkej?“ zopakoval Norm. „Je nechutnej!“

„To teda **není**,“ odsekla Chelsea.

„To teda krucitrdlo je. Pořád jenom žere a spí a olizuje si...“

Najednou se Norm zarazil. Proč se do takového hovoru **vůbec použít**?

„Co?“ zeptala se Chelsea.

Norm pokrčil rameny. „Co myslíš tím **co**?“

„Co **myslíš** tím, co myslím tím co?“

„Nemohla bys prostě jít pryč? Prosím?“

„No dovol?“ dělala Chelsea, že nerozumí.

„Padej!“ řekl Norm trochu hlasitěji.

„Co to říkáš?“ šklebila se Chelsea.

„**Okamžitě!**“ zahulákal Norm.

„No dobře, **Normane!** Aby ti vzteky neuletěly vlasy z hlavy!“

prohlásila Chelsea, ale už mizela z pokoje směrem ke schodům.

No konečně, řekl si Norm.
Klid a mír, krucitrdlo.

„Nemusíš mě vyprovázet,

dveře najdu sama!“ křikla Chelsea. Ale Norm neposlouchal. Něco ho totiž napadlo. Kdyby zdvořile poprosil, tak by třeba Chelsea...

Najednou práskly domovní dveře. Pozdě. Vypadá to, že si Norm bude muset fakt nachystat snídani **sám**.

To je krucitrldo typický.

KAPITOLA 2

O tom, že v koupelně je na zemi nazvraceno od psa, se Norm dozvěděl tak, že po tom uklouzl. Až do toho okamžiku postupoval správným směrem sice zvolna, ale stejnoměrně – ostatně za těch pár měsíců od doby, co se do tohoto domu přestěhovali, urazil cestu na záchod a do koupelny víc než stokrát. Tehdy to Norma štválo. A po pravdě řečeno ho to štve **pořád**, jenže tak nějak se otráveně smířil s tím, že tady už zůstanou trčet a on s tím nic moc nenadělá. Tohle je životní **realita**, ne nějaká poblbaná knížka – se spoustou trapných postav a ještě trapnějších příběhů. Ale to není to hlavní. To hlavní je, že trasu na záchod a zpátky Norm důvěrně znal. Rozhodně na ní zatím nezažil žádné příhody ani nehody – až na ten případ, když se málem omylem vyčural tátovi v šatní skříni. A neočekával žádné příhody a nehody ani v budoucnu. Jenomže on nečekal ani setkání s Chelsea. Holt jeden nikdy neví.

Pak se to stalo a stalo se to bleskově. Dokonce **až moc** bleskově, takže Norm vůbec nezaznamenal, že se to děje. To až potom, až když seděl na podlaze a držel se za bolavé zápěstí... až tehdy mu došlo, že tam muselo být něco, co tam obyčejně není. Něco, co by tam v první řadě vůbec být **nemělo**.

„Au,“ řekl Norm, i když v zásadě nebylo komu. Pokud věděl, je pořád doma úplně sám.

Nejdřív si všiml smradu. Byl to jiný smrad než všechny smrady, co Normovi zasmrděly pod nos kdy předtím – a dost nerad by se s ním setkal kdy **znovu**, když jsme u toho. Norm byl se smrady důvěrně obeznámen. Nakonec má dva mladší bratry. A **navíc** Mikey má ty

hormony. Ale tohle je něco jiného. Tohle není jenom **nepříjemný** smrad – je naprosto pekelný. Jako kdyby tu něco umřelo a několik měsíců si toho nikdo nevšiml.

Jako druhé věci v pořadí si všiml toho, že cítí na zadku vlhkost – ta zatím neurčená hmota, po které uklouzl a následně na ni **spadl**, mu prosakuje do

kalhot od pyžama.

„Neee,“ zaskučel Norm, protože teď už měl poměrně slušnou představu, na čem to uklouzl. „Poblba nej pes!“

Zrovna když se pokusil vystrachat na nohy, venku práskly dveře auta.

Pořád se ještě úplně nezvedl, když uslyšel i prásknutí domovními dveřmi a po něm kroky na schodech.

„Potřebuju na záchod,“ prohlásil Brian, když se pár vteřin nato objevil ve dveřích.

„Tak to pecháček,“ povídá Norm.

„Cože?“

„Slyšels dobře,“ odsekl Norm.

Brian si ho chvíli prohlížel. „Co to tu děláš?“

Norm si vzdychl. „Co bys **asi tak řek**, že dělám?“

Brian pokrčil rameny. „Snažíš se vstát?“

„No tak proč se krucitrdlo ptáš, Briane, ty zrudíčko mrňavá?“

„Ale já...“

„Ale ty **co**?“ vyjel na něj Norm.

„Proč jsi tady vůbec seděl na zemi?“ vyzvídal Brian.

„Zrovna v koupelně?“

„Ježíšku na poblbaným křížku,“ zadrmolil Norm. „Já si tady ne-
seděl.“

„C-co?“ nechápal Brian. „No
tak co jsi tu dělal?“

„Nedělal jsem tu **nic**, ty moulo!“
utrhl se Norm. „Uklouz jsem, jasný?“

„Proč?“

Norm se na prostředního brášku podí-
val. Už mu položil hodně pitomých otázek, ale tahle je
z nich ze všech rozhodně nejpitomější. „Proč?“

Brian přikývl.

„**Proč** jsem uklouz?“

Brian znovu přikývl.

„Zrovna ty bys to měl krucitrdlo vědět.“

„Že bych měl?“ Brian nasadil nechápatý výraz. „A proč
jako?“

„Protože je to **tvůj pes**, krucitrdlo!“ zakřičel Norm.

Brian se zakabonil. „Co má s tímhle společnýho John?“

Norm se zhluboka nadechl.

„Pozvracel tady podlahu. **Na tom** jsem uklouz.“

„A jo tak,“ pochopil Brian. „Nejspíš se snažil to stihnout na mísu.“

„Cože?“

„Nejspíš se snažil to stihnout na mísu, ale nestih.“

Norm se **skoro** usmál. „Tohle nemyslíš **vážně**, že ne?“

„John je inteligentnější, než si myslíš, Normane!“ pravil Brian pohoršeně.

„Jakože fakt?“ odsekl Norm. „Jestli je teda tak **inteligentní**, proč si krucitrdlo **nesedne** na záchod, když si potřebuje ulevit?“

„Nebud' směšnej.“

Cože? pomyslel si Norm.

Já že jsem směšnej? Na jaký poblbaný planetě to Brian žije, jestli si vážně

myslel, že se John pozvracel, než se stihl dostat k míse? To spíš šel na záchod, protože měl žízeň. Psi jsou kru-
citrldo **tak** nechutný.

„A stejně to není moje chyba,“ dodal Brian.

„No **moje chyba** to není na-
tuty!“ vybafl Norm.

„Co není tvoje chyba?“ ze-
ptala se máma, která se
zrovna objevila ve dveřích.

„Že jsem uklouz,“ vy-
světlil Norm.

Máma se zatvářila
nechápat. „Není tvoje
chyba, že jsi uklouzl?“

Norm si vzdychl.
Copak úplně nebije do
očí, že on má vážné
bolesti? No, přinejmen-

ším střední bolesti. Nebo úplně přesně, že mu trochu
není dobře. Ale i tak...

„Uklouz jsem po nějakým blití.“

„Co tam nablil John,“ dovysvětlil Brian.

„Aha, už chápu,“ přikývla máma. „A není ti nic, zlato?“

„No, něco mi vlastně je,“ povídá Norm. „Bolí mě ruka.“

„Ukaž.“

Norm natáhl ruku, aby se máma mohla podívat.

„Hmmm.“

„Co je?“ chtěl vědět Norm.

„**Je** maličko napuchlá,“ uznala máma. „Takže dneska žádné ježdění na kole, broučku.“

„Cože?“

„Měl jsi přece jít s Mikeym jezdit na kole, ne?“

„Jo, ale...“

„Bohužel žádné ale, zlato,“ povídá máma.

„Ale...“

„Cs-cs,“ sykla a zamávala ukazováčkem. „Naprosto vyloučeno. Musel bys držet řídítko jednou rukou!“

„Ale to je brnkačka, mami!“ namítl Norm. „To dělám v jednom kuse!“

„Mně je jedno, jestli to je lehké nebo těžké, Normane,“ prohlásila máma. „Dneska tě na kolo nepustím a hotovo. Už tak máš tu ruku zraněnou, tak přece nedovolím, aby sis ublížil ještě víc, no ne?“

Norm se strašlivě zamračil na Briana. Když jsme u toho ubližování ještě víc...

„Co je?“ řekl Brian nevinně. „**Já** za to nemůžu!“

Norm cítil, jak to v něm začíná vřít a bublat. Jezdění na kole, to pro Norma bylo něco jako jídlo a pití a chození na záchod. Prostě něco, co se **musí**. Bylo mu ale

jasné, že nemá cenu se hádat. Máma se určitě pevně rozhodla. Takže dneska žádné kolo a hotovo, krucitrldo.

„A to víš, že máš zadělaný pyžamo?“ prohodil Brian.

„Jo, díky, to vím,“ odpověděl nakvašeně Norm.

„Vypadá to úplně, jako kdyby ses...“

„Já **vím**, jak to vypadá, Briane, jasný?“

„No dobře,“ přikývl Brian. „Já jsem chtěl jenom...“

„Pšššt!“ sykl Norm. „Poslouchej.“

Poslouchali. Někde zvonil mobil. Někde zvonil **Normův** mobil.

„Asi bych to měl jít vzít,“ prohlásil Norm.

„Ne, vezmu to já,“ rozhodla se máma a už mizela na chodbě. „Ty si svlíkni to špinavé pyžamo a umyj se, zlato.“

Norm se otočil, schválně pomalu, a zadíval se na Briana. „Pořád musíš na záchod?“

„Počkej na mě, mami!“ křikl Brian a vypadl ze dveří.

KAPITOLA 3

Norm se točil jako čamrda a snažil se podívat, jak má ten zadek zamazaný. Co to **jenom** ten John sežral? Ať to bylo, co to bylo, vypadá to pěkně nechutně. Nebo aspoň teď. Ale upřímně řečeno, **cokoli**, co pes sežere a potom zase vyzvrací, bude vždycky vypadat dost nechutně.

Tak moment, řekl si Norm, když se na zadek podíval důkladněji. Je tohle **fakt** to, co si myslí, že to je? **Sladká kukuřice?** Co se to tu děje?

„Normane?“ zavolala máma.

„Jo?“

„Okamžitě k sobě do pokoje!“

Ježíšku na poblbaným křížku, řekl si Norm, ale vyrazil. Tak buď chce, aby se umyl, anebo chce, aby šel k sobě! Oboje udělat nemůže. Aspoň ne najednou.

„Řekla jsem okamžitě, Normane!“

„No co zas je?“ zeptal se Norm.

Máma se otočila a až teď zjistila, že už stojí ve dveřích.

„**Co zas** je?“

Norm přikývl.

„Co bys **asi tak** řekl?“

Norm pokrčil rameny. „Nevím, mami.“

„A mám ti napovědět?“

Paráda, řekl si Norm, nic není lepšího než si krucitrdlo hned po ránu hrát na hádanky. Co přijde potom? Chození kolem židlí? Uhodni, co je v balíčku?

„Nemohli jsme najít tvůj mobil,“ povídá Brian.

„No a má bejt?“ řekl Norm.

„Má **bejt**, že je nejvyšší čas, aby sis tu uklidil!“ prohlásila máma.

„Jasně, mami, já to pak udělám.“

„Neuděláš to *až pak*, Normane!“

Norm to nějak nechápal. „No a kdy to teda udělám?“

„Hned!“

Norm si vzdychl. Zrovna když si myslel,

